

Hoofdstuk 1

‘Fleur, naar kassa 5 alsjeblieft.’

Een tikkeltje verbaasd kwam Fleur overeind. Was het zo druk in de winkel dat alle kassa’s bemand moesten worden? Ach, boeien. Ze draaide liever kassa dan dat ze kromgebogen over de blikjes tomatenpuree zat. Nadat ze een paar stappen in de richting van de kassa had gezet, bleef ze abrupt staan. Een steek trok door haar onderbuik en met moeite onderdrukte ze een kreet van pijn. Was het weer zover? Op haar gezicht plakte ze de vriendelijkste glimlach. ‘De eerstvolgende klant mag naar kassa 5’, zei ze vrolijk. Dat bleek meneer Visser te zijn, een oudere man die iedere vrijdag boodschappen kwam halen voor hem, zijn vrouw en hun kat. Over de kat had ze al veel verhalen gehoord.

‘Goedemiddag meneer Visser’, begroette ze hem. ‘Wat zie ik daar? Geen paté voor Boris?’

‘Nee, nee. Boris moet op dieet’, legde hij uit. ‘We zijn bij de dierenarts geweest en hij is te dik. Dus nu krijgt hij alleen nog maar kattenbrokjes.’

Gelukkig, de kat leefde nog wel. Toen ze de vraag stelde, had ze een benauwd moment gedacht dat het dier er niet meer was en dat meneer Visser daarom geen paté had meegenomen. Dan zou haar vraag echt knullig zijn geweest.

‘Wat vindt Boris daarvan?’

‘Ik heb hem er nog niet over horen klagen.’ De lachrimpels om de ogen van meneer Visser werden dieper. Fleur wilde lachen, maar er trok weer een steek door haar buik.

‘Gaat het wel goed met je, Fleur?’ Meneer Visser keek haar bezorgd aan.

‘Jawel hoor’, haastte ze zich te zeggen. ‘Ik ben gewoon wat verstrooid vandaag, niets om u zorgen over te maken. Dan wordt het vierenzeventig euro en twintig cent’, las ze voor.

‘Ik wil graag pinnen. Bespaar ik dan nog geld?’ Ook dat was bedoeld als grapje. Vrijwel iedere week kwam meneer Visser bij haar afrekenen en toen Fleur één keer gezegd had dat hij door te pinnen twee cent bespaarde, bleef hij het grapje herhalen.

‘Helaas. Dan betaalt u één cent extra.’

‘Jammer is dat. Dan hoop ik maar dat jij er iets van terugziet op je salarisstrook.’ Meneer Visser legde zijn pas neer en het pinapparaat piepte. ‘De techniek staat ook echt niet stil. Ik hoef niet eens mijn code in te toetsen. Ongelooflijk toch?’

‘Zeker. Wilt u de bon mee?’ Dat was een overbodige vraag, want ze wist het antwoord al.

‘Graag. Dan kan ik weer aan m’n vrouw laten zien waar ons geld gebleven is.’

Ze overhandigde hem het bonnetje en hij zocht zijn boodschappen bij elkaar aan het eind van de lopende band. Net toen Fleur de volgende klant wilde begroeten draaide hij zich nog even naar haar toe. ‘Goed op jezelf letten hè, jongedame.’

‘Doe ik, meneer. Fijne dag en tot ziens.’

De volgende klant bleek wat minder vriendelijk te zijn als meneer Visser. Op haar begroeting reageerde hij niet. Daarbij keek hij constant op zijn smartwatch en liet duidelijk merken dat hij het allemaal te lang vond duren.

‘Dat wordt dan zevenenvijftig euro vijftig.’

De man keek haar verstoord aan. ‘Weet je het zeker?’

Fleur liet haar ogen over de boodschappen gaan en vergeleek het met de lijst die ze voor zich had. ‘Ja, meneer.’

‘De wascapsules zijn in de aanbieding’, protesteerde hij.

Het systeem gaf daar niets van aan, maar voor de zekerheid pakte

Fleur de folder erbij. Ze vond er echter niets over een aanbieding.

‘Ik ben bang dat u dat verkeerd gezien hebt.’

‘Dat dacht ik niet.’ De man haalde zijn telefoon uit zijn broekzak en liet haar een digitale folder zien, waarin stond dat voor de wascapsules gold dat je er twee voor de prijs van een kon meenemen. Het was ook nog eens van de juiste supermarkt. Haar blik viel op de datum.

‘Dit is de folder van vorige week, meneer. De aanbieding is al verlopen.’

Even verstrakte het gezicht van de man. ‘Dan maak je toch een uitzondering?’ probeerde hij.

Fleur moest alle zeilen bijzetten om vriendelijk te blijven. ‘Dat mag ik niet doen, meneer. Het is aan u, wilt u de wascapsules of niet?’

‘Doe dan maar één doos.’ Zijn stem klonk kortaf, maar hij legde zich wel bij haar beslissing neer. Gelukkig maar, ze had geen zin in heisa.

Fleur haalde één exemplaar van de bon en gaf het nieuwe bedrag door.

‘Wilt u de bon erbij?’

‘Ja’, zei hij kortaf. Tot haar ergernis ging hij de bon uitgebreid zitten bestuderen, zonder ook maar opzij te stappen. Nu kon Fleur de volgende klant niet helpen. Begreep die man dan niet dat het superdruk was? Tergend langzaam vouwde hij de bon op en stopte hem weg. Hij verzamelde zijn boodschappen en liep zonder te groeten weg.

Compleet afgedraaid stapte Fleur anderhalf uur later achter de kassa vandaan. Er was een constante stroom aan klanten geweest, maar nu leek het eindelijk rustig te worden. Haar buik-

pijn werd alleen maar erger, ze moest nu echt iets innemen. Gelukkig had ze pauze en kon ze even bijkomen.

In de kantine was het rustig, alleen Johanneke zat een boterham te eten. Haar collega zei nooit veel, waarschijnlijk omdat ze een stuk ouder was dan de meeste van haar collega's, maar ze was erg aardig. Zo ook nu, ze knikte Fleur vriendelijk toe.

Fleur begroette haar ook en haastte zich toen naar haar tas. Ze rommelde wat en vond tot haar opluchting een stripje Aleve. Kon je die pillen eigenlijk zo nemen? Of was het beter als je eerst iets at? Om geen risico te lopen haalde ze haar banaan tevoorschijn en at die eerst op.

‘Gaat het wel goed, Fleur?’ vroeg ook Johanneke, net als meneer Visser. ‘Je ziet erg bleek.’

Ze haalde achteloos haar schouders op. ‘Gaat wel. Het was razend druk net en ik heb buikpijn. Niet echt een geweldige combi.’

‘Nee, dat zeker niet. Voel je je verder wel goed?’

‘Ja hoor’, stelde Fleur haar gerust. ‘Het is die buikpijn waarvan ik me afvraag of het nou iedere maand erger wordt, of dat ik gewoon alweer vergeten ben hoe erg het de vorige keer was.’

Johanneke glimlachte ‘Aha. Tja, daar ben ik ook nog steeds niet achter en ik ga al heel wat jaren meer mee dan jij. Vervelend. Heb je al iets ingenomen?’

‘Dat ga ik nu doen.’ Fleur zwaaide even met het stripje en drukte er toen twee tabletten uit. Nu zou het vast snel minder worden en morgen ... als ze eenmaal ongesteld was geworden kon het alleen maar beter gaan. De dagen ervoor was het altijd erger dan als het eenmaal zover was. Ze keek naar de klok. Nog twee uur werken, als alles meezat was ze om kwart over negen thuis. Hopelijk kon ze nog een bad nemen, daar was ze echt aan toe.

Vlug zocht Fleur haar spullen bij elkaar. Achter in haar kast had ze nog een bruisbal gevonden en ze was er helemaal klaar voor om te badderen, daar was ze echt aan toe! Snel Juda een appje sturen dat ze weer thuis was en dan zou ze eerst haar telefoon beneden in het mandje leggen. Als ze dan slaperig uit bad kwam, hoefde ze dat niet meer te doen.

Ze opende WhatsApp en zag dat er de afgelopen vijf minuten een appje binnen was gekomen van Martin. Bah. Wat moest hij nou? Eerst Juda maar appen.

Thuis. Ga nu in bad. Slaap lekker straks! Xxx

Even stond ze in tweestrijd. Zou het niet beter zijn om Martins appjes morgen pas te lezen? Het ging vast over die opdracht van geschiedenis en eerlijk gezegd wilde ze daar nu helemaal niet over nadenken. Maar als ze niet keek, zou ze er de hele tijd over blijven piekeren wat er nu in die appjes stond. Ze opende het gesprek toch maar.

Ha Fleur. Ik heb mijn kant van de deal gedaan. Wanneer kom jij met jouw stuk? Vrijdag is de deadline en ik wil het graag nog even doorlopen.

Ondanks alles had Fleur nog steeds een hekel aan Martin. Juda en hij mochten hun verleden dan uitgepraat hebben, zij kon het niet zo makkelijk vergeten. Nu zat hij haar constant te pushen bij die geschiedenisopdracht, alsof dat het enige huiswerk was dat ze hadden. Wanneer moest ze dit nu weer doen? Morgenmiddag werkte ze en zaterdagavond wilde ze geen huiswerk maken. Morgenochtend? Het moest maar.

Kijk ik morgen naar. Maandag of dinsdag stuur ik je wat ik heb.

Daar moest hij het maar mee doen.

Een doffe bons klonk op haar kamerdeur. Dat was Sem, Fenna klopte altijd veel eleganter.

‘Ja?’ Ze was zich bewust van de chagrijnige toon in haar stem.

Haar tweelingbroer gooide de deur open en stormde naar binnen.

‘Dit is geweldig, Fleur!’

‘Wat nu weer?’ zuchtte ze geïrriteerd, al probeerde ze haar ergernis te verbergen. Sem kon er ook niks aan doen dat zij last had van hormonen.

‘Als je het zo vraagt, ga ik het je natuurlijk niet vertellen.’ Haar tweelingbroer torende inmiddels boven haar uit, maar irritant was hij nog steeds.

‘Dan zeg je het toch niet?’ Sem kon zich toch niet beheersen, niet nadat hij zo enthousiast binnen was gestormd.

Even leek Sem in tweestrijd, maar gaf toen toe. ‘Oom Robert heeft een date.’

‘Wat?’ Fleur was op slag alle irritatie vergeten. ‘Hoe weet jij dat nou?’

‘Dat heeft hij me geappt.’

‘Serieus?’ Waarom zou oom Robert zo iets met Sem delen? Dat was toch voer voor plagerijen?

‘Kijk maar.’

Sem duwde zijn telefoon onder Fleurs neus en ze las de gespreks-geschiedenis terug.

Het stond er echt.

Ik bel je later. Heb nu een date (ja echt).

-Heel veel succes

Dank je, dat ga ik nodig hebben

-Met wie?

Tjaa ... dat ga ik niet vertellen.

-Marieke uit Utrecht toevallig?

Misschien. Misschien ook niet

Fleur wilde naar beneden scrollen, maar dat ging niet. Dit was het gesprek. ‘Marieke uit Utrecht?’

‘Dat meisje van de datingsite’, hielp Sem haar herinneren.

‘Aha!’ Hoe kon ze dat nu vergeten. Een tijd geleden hadden Sem, Fenna en zij een profiel aangemaakt voor oom Robert op een datingsite en er was een berichtje binnen gekomen van ene Marieke die in Utrecht woonde. Later had oom Robert opgebiecht dat hij een tijdje contact met haar had gehad, maar dat ze allebei te druk waren voor een relatie. Fleur had geen idee of hij weleens met haar had afgesproken, of dat het contact alleen digitaal was. Maar nu had haar oom dus een date.

Oom Robert was het broertje van hun vader. Hij was een stuk jonger dan hun vader en tante Nora, waardoor hij voor Fleur en Sem eerder een neef was dan een oom. Zelfs nu mam al bijna twee jaar met oom Julian getrouwd was, kwam oom Robert regelmatig langs, waar Fleur blij mee was. Oom Robert deed haar aan pap denken en het was fijn om goed contact met hem te hebben. In eerste instantie was ze bang geweest dat het contact zou verwateren na mams hertrouwen, maar dat bleek niet het geval te zijn. Fleur stond nog steeds met Sems telefoon in handen en scrolde gedachteloos omhoog. Meteen trok Sem de telefoon uit haar handen. Ze keek hem bevreemd aan.

‘Dat is privé’, zei hij uit de hoogte.

‘Wat?’

‘Wat ik verder met oom Robert bespreek.’

‘Doe niet zo raar.’

‘Ik doe niet raar.’

‘Echt wel. Ik scrol een klein beetje omhoog en meteen raak je in paniek.’

Sem lachte schamper. ‘Overdrijven is ook een vak.’

‘Waarom mag ik het dan niet lezen?’

‘Gewoon.’ Hij haalde zijn schouders op. ‘Daarom niet. Ik lees jouw appjes toch ook niet?’

‘Mijn appjes aan oom Robert wel.’

Sem reageerde niet en dat vond Fleur maar vreemd. Haar tweelingbroer had altijd wel een weerwoord, waarom zei hij nu niets? Gek.

‘Oké. Wens hem maar veel succes van mij. Ik ga nu in bad.’ Fleur pakte haar pyjama, schoon ondergoed en de bruisbal en wilde naar de badkamer lopen. Ze was al halverwege de trap toen ze weer dacht aan haar telefoon, dus ging ze weer naar boven.

‘Dat was vast het snelste bad in de geschiedenis’, zei Sem, toen ze langs zijn kamer kwam.

Fleur ging er niet op in, maar pakte haar telefoon van het bed. Martin had weer geappt en ook was er een appje van Juda. Onderweg naar de badkamer bekeek ze de berichtjes. Martin had alleen een duimpje gestuurd en Juda wenste haar welterusten en stuurde een rij kussende emoji’s. Ze legde haar spullen op de rand van het bad, draaide de stop dicht en zette de kraan aan, zodat het bad vast vol kon lopen terwijl zij haar telefoon naar beneden bracht. Voor ze haar telefoon in het mandje stopte, stuurde ze nog gauw een lange rij kussende emoji’s terug naar Juda.

‘Ik dacht dat jij al wel in bad zou zitten’, zei oom Julian, die in zijn luie stoel zat. ‘Of heb je je bedacht?’

‘Nee hoor. Ik werd alleen opgehouden door Sem. Hij had belangrijk nieuws.’

‘Wat dan?’ vroeg Fenna nieuwsgierig. Ze bladerde door een tijdschrift, zeker de Knipmode. De laatste tijd bracht haar stiefzusje elk vrij moment achter de naaimachine door, of ze was verdiept in een of ander naaitijdschrift.

‘Oom Robert heeft een date.’

‘Echt waar?’ Mam klonk verrast.

‘Hij zei het zelf. Maar ... ik ga nu snel naar boven, anders stroomt

m'n bad over.' Het zou zo'n vaart niet lopen, maar Fleur was bang dat, als ze meer tijd doorbracht met andere mensen, ze boos uit zou vallen. Op dagen als vandaag vertrouwde ze zichzelf niet, dus dan kon je beter zo veel mogelijk bij anderen uit de buurt blijven. Morgen ging het vast een stuk beter.